

Németh István Péter
Balatoni haikuk

Apámnak s Anyámnak

Teremtés

Vad zöld lomb,
aranyló lampionodban
mitől ragyog a Nap?!

Fürdőzés

Zöld szoknyád alól, tó,
kagylónyi körmöd se villan –
enyém vagy!

Örömkönnny

Árva-
szunyog lárva
a Balaton egy vízcöppjébe zárva.

Nincs-lábbeli

Fövény a talpbetétem.
Zöld fiasikló:
cipőfűzőm.

A fa

Tavasszal zöld. Ősszel arany.
S rőt almát terem –
télen: varjat.

Muzsikás vak

Penget.
Ujja begyében a világ
kés-szárnyú szilánkjai.

Születésemkor

Márciusba pirult nyárgallyak
súgták: éljek,
meg ne haljak!

Partom elkanyarult

Lépted után hajlítja
sarlóit a sás-had –
megbocsássad!

Vízparti Lót

Szeme péterszög. Szája odú.
Haja lomb.
Lábujja gyökér.

Tovább

Arcom kútnyi égboltokon úszott.
Lecsobban
egy kődarab.

Boglári vásárfia

Apám nyakában epebaj ellen
párducmintás kis
jáspis.

Kegyelem

Hangyát, ha tóba esett,
vedd tenyeredbe,
loccsintsd a partra.

Éjféli

Kitakarózva szívedből
vérem világánál is –
látlak.

Parancs

Élj szépen, s légy
oly kipusztíthatatlan, akárha
a mályva.

Csók

Közel hajolt
az ikonarchoz,
mintha szájjalfestő volna.

Mocsári teknős

Víz fürösztü születésem.
Föld szárítja meg halálom.
Ég – – –

Címesincs

Szeretet
gombozza föl kagylókkal itt
utolsó ingemet.

Altató

Utolsó cigarettád füstjén
hajtanám le a
fejemet!

Fehér fény alatt

Hanyatt a fűben.
Irkám firkált lapjain
túllapoz a szél.